

държанието на тази пѣсничка и да я разпрѣсна на всички краища гдѣто има пощенска служба, а именно: До коткитѣ на чердака, до мишкитѣ въ избата, до жребеца въ обора, до свинята и прасенцата въ кочината. . .

Ако вие пъкъ знаете нѣкой пропустнатъ отъ менъ адресъ, добръ ще е да напишете и вие едно отворено писмо! . .

А отъ тѣхнитѣ жалби нѣма защо и да се смущавате. . .

Варна, 1918 г.

Герчо Незлобинъ.

Още е малка.

Деньтъ за училище дойде. Готвятъ се дѣцата По цѣли дни за това се говори. Игритѣ изъ двора—на училище се обръщатъ. Митко е учителтъ, а Васко и Райничка — ученицитѣ. Тѣ сж мирни и послушни. А най-вече Райничка. Колко се радва тя, че и нея прибраха въ училище, че и тя ще учи наредъ съ баща си Васко! Ето, тя почна да пише по плочата чертички, кравайчета, а като нарисува нѣщо прилично на куче или котка, тича да се похвали на баба си. Много прилежна е тя. Но защо все ѝ се сърди учителтъ Митко, защо все ѝ се кара и не ѝ харесва работата?!

— Мамо, учителтъ ме изпжди отъ училището. Не ме искатъ. . .

— Кой учителъ, миличкото? пита зачудено майката.